

ԱՄԱՆՈՐԵԱՅ ՊԱՏԳԱՄ

ԱՄԱՆՈՐ 2015

«Եւ տաց սիրտ այլ, և ոգի
նոր պարգեւեցից նոցա»:

(Եզեկիէլ ԺԱ: 19)

Ժամանակի հանգրուան մը ես կը յանձնենք պատմութեան, և իմաստուն է այն մարդը, որ գիտէ օգտագործել իրեն տրուած ժամանակը, և գիտէ անկէ պատեհութիւններ ձեռք ձգել կեանքի մէջ յաջողելու համար: Անկասկած շատերու համար անհամար յոյսեր ի դերեւ ելան, ծրագիրներ ձախողեցան և կամ չիրականացան, և բազմաթիւ կեանքեր անհետ կորան, և տխուր իրականութիւնը այն է, որ ոչ ոք կրնայ պայքարիլ ժամանակի անկշտում ախորժակին դէմ:

Սիրելիներ, դուք ձեզի հարց տուէք թէ ի՞նչ է պատմութիւնը, ու պիտի տեսնէք որ ան ուրիշ բան չէ եթէ ոչ անցեալին նայելով տեսնել ապագան ու մանաւանդ գիտնալ օգտուիլ անկէ: Մեզմէ իւրաքանչիւրը ունի իր անցեալի պատմութիւնը ու ատով պարտի տեսնել ապագան, սակայն որոշ է թէ մեզի տրուած առիթը՝ ՆԵՐԿԱՆ է: Պօղոս Առաքեալ Կողոսսացիներուն ուղղած իր նամակին մէջ կ'ըսէ. «Գնեցէ՛ք ժամանակը», (Կող. Դ:.)։ Որոշ է թէ անցեալը ետ չենք կրնար բերել և ապագան արդէն մերը չէ, հետեւաբար մեզի կը մնայ գիտնալ լաւագոյնս օգտագործել ներկային մեզի ընձեռած պատեհութիւնները:

2014 թիւը այլեւ կը պատկանի պատմութեան: Հիմա որ կը մտնենք Նոր Տարուան մը սեմէն ներս, վստահաբար – առնուազն մեզմէ ոմանք – իրենց անցեալի արարքներն ու գործունէութիւնը վերատեսութեան ենթարկելու փորձին մէջ, դէմ յանդիման պիտի գան այն իրողութեան հետ, որ կեանքն ու այս աշխարհը, իրենց բոլոր գեղեցկութեամբ ու հրապոյններով խաբուսիկ են և ժամանակատու: Հակառակ անցնող տարուան դառն ու անոյշ փորձառութիւններուն, համաշխարհային տնտեսական գահավիժման, և մանաւանդ Սուրբ Երկրէն ներս տիրող քաղաքական անյարիր պայմաններու և վերիվայրումներու, ուր հակամարտ կողմերու ազգային և կրօնական մոլեռանդութիւնը սկսած է գլխապտոյտ պատճառող արագութեամբ բարձրանալ, սպառնալով աշխարհի կայունութեան: Նոր Տարին ես կու գայ մեզ լեցնելու անորոշութեամբ և անապահովութեամբ դէպի մեր ապագան: Ու կը տարուինք խորհելու

եթէ պիտի կարենանք մոռնալ մեր անցեալի ձախողութիւններն ու մեր միտքերը բանալ նոր կացութիւններու և կարելիութիւններու: Արդեօք ի վիճակի պիտի ըլլա՞նք, իբր Պատրիարքութիւն, յաղթահարել որ ըստ օրէ մեր առաջ ծառացող քաղաքական, ընկերային, վարչական և նիւթական դժուարութիւնները, և գլուխ հանել մեզի վստահաւած պարտաւորութիւնները:

Վստահ եղէ՛ք սիրելի հայորդիներ, որ այն բոլորէն, երբ Հին և Նոր տարիները երկվայրկեանի մը համար իրար կը հանդիպին ու մտերմիկ ողջագոյրումէ մը ետք կը բաժնուին, նոյնիսկ ամենայուսահատ և անկրօն սիրտերն անգամ կը լեցուին այդ խորհրդաւոր պահուան պատրաստակամութեամբ, մոռնալու անցեալի հոգերն ու օծուելու յոյսովն ու յաջողութեամբը եկող տարիին, որ նորածին երախային նման մեր սիրտերը կը լեցնէ երջանկութեան և յոյսի տարտամ յոյզերով:

Կ'ըսուի թէ մարդկային կեանքը տարուբերում մըն է Յոյսի և Վախի միջեւ, և ճակատագրականօրէն սխալ պիտի ըլլար մեզի համար տարուիլ մէկէն կամ միւսէն. որովհետեւ յոյսի պարագային՝ մենք միամտօրէն պիտի յանգինք ինքնախաբէութեան: Մինչ վախի պարագային՝ մեր ձգտումը դէպի բարձրագոյն և ազնուագոյն նպատակի մը, պիտի անդամալուծուի: Անտարակոյս, Յոյսը ունի ամէն հաւանականութիւն մեզի տալու աւելի փայլուն գաղափարներ քան Վախը, որ մարդը կը դարձնէ աւելի խոցելի, զայն վերածելով իր վախերուն ստրուկը: Աղեքսանդր Մակեդոնացի, իւրաքանչիւր արշաւանքէ առաջ, իր մտերիմ բարեկամներն ու բանակին զօրավարները իր մօտ կանչելով անոնց միջեւ կը բաժնէր իր ունեցած հարստութիւնն ու անձնական գոյքերը, ու երբ իրեն կը հարցուէր թէ ի՞նչ մնաց իրեն. ան կը պատասխանէր. «Յոյս»: Յոյսը զուակն է հաւատքին. և ան՝ որուն հոգիին խորը անթեղուած է կրակը իրա՛ւ հաւատքին, կարիքը չի զգար Յոյսին:

Նուրհան Արքեպիսկոպոս Մանուկեան

ՇՆՈՐՀԱԻՈՐ ՆՈՐ ՏԱՐԻ

